

Sevgili Merhume Meral Alpay Hocamın Anısına Saygı İle

With Respect for the Memory of My Dear Deceased Teacher Meral Alpay

Güler Demir*

Öz

Yaşamımız boyunca ölüm yokmuş gibi davranış ve tutumlar sergileriz. Oysa ölüm belki de bizler için en önemli mesajdır. Sevgi, saygı, hoşgörü içerisinde ilişkiler sürdürmek, kalp kırmamak misyonumuz olmalıdır çünkü ne biz ne de diğerleri hep var olmayacağız. Bu yazı ile yokluğu beni derinden sarsan sevgili rahmetli Hocam Meral Alpay ile ilişkili anılarımı paylaşmayı amaçladım. Lisans ve doktora eğitimim sırasında tanıdığım sevgili hocam merhume Meral Alpay, bugünüme, bildiklerimi, mesleki ilke ve değerlerimi borçlu olduğum bir isimdir. Sevgili merhume Meral Alpay'ın çoğumuzun gönlünde hep yaşayacağına yürekten inanıyor, kendisini sevgi ve saygı ile anıyorum.

Anahtar Sözcükler: Meral Alpay; kütüphanecilik; Bilgi ve Belge Yönetimi; İstanbul Üniversitesi; akademisyen; yönetici.

Abstract

We have always exhibited behaviors and attitudes in our life as if there is no death. However, the death is perhaps the most important message for us. We must have a mission to maintain relationships in love, respect and tolerance and we should not break one's heart due to the fact that neither we nor others will always be alive. In this article, I intend to briefly share my memories of my dear deceased teacher, Meral Alpay, whose death tore my heart out. My dear deceased teacher, Meral Alpay, whom I knew during my undergraduate and post-graduate education periods, is a person that I owe my today, what I know, my professional principles and values. I sincerely believe that dear deceased Meral Alpay will always live in the hearts of many of us. I will always remember her with love and respect.

Keywords: Meral Alpay; librarianship; Information and Records Management; İstanbul University; academician; director.

Meral Hocamın kaybını öğrendiğim anda yaşadığım duyguları anlatabilmem çok zor. Saydığım, sevdiğim, değer verdiğim, iyi ki öğrencisi oldum diye mutlu olduğum hocamın kaybı ile beraber sözcüklerle ifade edilmesi çok zor bir süreç yaşadım. İnsanın sevdiği bir insanı artık hiç bir zaman göremeyeceğini, sesini duyamayacağını düşündüğü ilk anlarda bunun kabulü kadar ağır bir başka şeyi hayal edemiyorum. Meral Hocamın kaybı pek çok kişi gibi benim için de işte böyle bir şeydi. Bunu ilk öğrendiğim anda onunla ilgili birçok anım peş peşe zihnimde sıralandı. Gözlerim doldu, boğazım düğümlendi ve keşke dedim onu daha sık görmeye çalışsaydım, daha sık iletişim kursaydım. Bunu hep yapmaz mıyız? Keşkelerimiz en çok da kayıplardan sonra dilimize yerleşmez

* Dr., Kastamonu Üniversitesi Bilgi ve Belge Yönetimi Bölümü. E-posta: gulerdemir2009@gmail.com
Dr., Kastamonu University Department of Information and Records Management, Turkey.

Geliş Tarihi - Received: 20.11.2019

Kabul Tarihi - Accepted: 22.11.2019

mi? Ne biz ne başkaları hiç ölmeyecekmiş gibi yaşar, gündelik telaşlar içinde ömürler yitirir, kırar ve kırılırız. Yaşama ilişkin en önemli ders belki de ölümün ta kendisidir. Haksızlıklar yapıp diğerlerinin duygularını hiçe sayan ve durmadan kıran, üzen kişiler, ölümü hep unuturlar. Neyin uğruna? Değer mi?

Meral Alpay, diğer değerli hocalarım gibi, bugünüme, değerlerime katkılarını olgunlaştıkça daha çok anladığım isimlerden. Lisans ve doktora eğitimimde kendisi ile çok anı biriktirdim. Henüz üniversiteye yeni başladığım çocuk denecek yaşlarımda kendisini tanıdım. Amfilerde derslerini izlerken sıklıkla bu kadar derin bilgilere nasıl sahip olabildiğini düşünür, sorgular; kullandığı her bir kavram ya da açıkladığı her konu bana bir serüvenin heyecanını yaşatırdı.

Sanırım tatlı sertliği en çok öne çıkan özellikleri arasındaydı. Derslerde bir anlık dalgınlığınızı hissederek ve hemen “nerede kalmıştık?” gibi sorularla öğrencinin dikkatini tekrar toplamasını sağlardı. Alana ilişkin anlattığı dersleri gündelik yaşamdan örneklerle zenginleştirir, soyut olanı somutlaştırarak öğrenmemizi kolaylaştırırdı. Eğitim sistemi ezbercilikten uzaktı. Sertliğinin arkasındaki yumuşak kalbi ile daha çok doktora eğitimim sırasında tanıştım. Doktora derslerimizi 1996-97 yıllarında İstanbul Üniversitesi Merkez Kütüphanesi’nde yer alan odasında yapardık. Hocamız aynı zamanda İstanbul Üniversitesi’nde Kütüphane ve Dokümantasyon Daire Başkanlığı görevini yürütmekteydi. Hem bir akademisyen hem bir yönetici olarak yükümlülükleri ağırdı ama işini o kadar çok severek yapıyordu ki bu hepimiz için çok güzel bir örnekti. O dönemlerde daha sonra daire başkanlığı görevini yürüteceğim Yıldız Teknik Üniversitesi Kütüphanesi’nde uzman olarak çalışıyordum. Bir gün ziyaretime geldi. O günü hiç unutamam çünkü hocam geleceği için çok heyecanlı bir hazırlık içindeydim. Soğuk bir kış günüydü. Odama girer girmez tam olarak hangi sözcükleri kullandığını anımsayamasam da şuna benzer bir cümle kullandı: “Bak ne güzel bir ortamın var. Sıcacık ve rahat. Buna çok mutlu oldum çünkü bu ortamda rahatça derslerini de çalışırsın”. Bunu söylerken eliyle radyatörlere dokunmuştu. Bu kadar basit gibi gördüğüm bir detaya bu kadar tatlı biçimde anlam yüklemesi ve ardından gelip saçlarını okşaması ile beraber sert görünümünün arkasındaki şefkatini tanıdım. Aslında basit gördüğüm detay olağan bir biçimde radyatörlerin yanması idi. Ancak bu ortamı bulamayan insanların yaşadığı güçlüğe sözsüz biçimde vurgu yapan ifadeleri onun ne kadar derin bir iç dünyası olduğuna da işaret etti. O dönemlerde her şeyin başına koyduğum hayalim sürekli çalıştığım İngilizceyi daha da ilerletmekti. Dersleri sırasında bir yurt dışı telefon görüşmesine tanık oldum. Çok iyi bildiği Almanca dışında İngilizceye de beni hayran bırakacak derecede hakimdi. “Ben de başarmalıyım” dedim. Çalıştım ve hala çalışıyorum.

Amerika Birleşik Devletleri’nde yaşadığı dönemlerde de iletişimimizi sürdürdük. Ceza infaz kurumu kütüphanelerinin durumuna ilişkin doktora tezimi okuyup beni takdir ettiğini söylediği anı unutmam olası değil. Dünyalar benim olmuştu. Daha sonra akademisyenlik yaşamıma başladığımda da “sen başarısın, buna inanıyorum” demiş, beni yüreklendirmişti. Sevgili hocam eleştirmeyi bildiği gibi –eleştirileri özünde çok yapıcıydı- insanı motive etmeyi de bilirdi. Bu onu özel kılan insani yanlarındandı.

Sevgili Meral Hocamın kaybı - daha önce Jale Hocamın kaybı gibi- bende çok acı duygular yarattı, evet ama bir yandan da bu kadar değerli isimlerin öğrencisi olmanın gururunu yaşattı.

Arkalarında bıraktıkları ile onlar aslında hep aramızdalar. Yüreklarimize hep dokunurlar. Mekânları cennet olsun...